

Selv om vi i fremtiden kan få nye vekstsentra i områder med upro-
duktivt areal, så må vi nok belage oss på at det meste av utbyggin-
gen vil nettopp bli i de strøk som har mest dyrket jord, og dermed
det best utbygde samfunnsliv. Valget av prøvesentra tyder på det.
Vi kan neppe vente noe norsk Brasilia.

Tross alle framskritt er det visse grunnleggende behov, som må
dekkes noenlunde som før. Kjemisk industri kan muligens engang ta
over. Utnytting av plankton i havet skal også kunne gi mat nok til
en aukende folkemengde. Men alt dette er framtidsmusikk. Det vil i
alle fall kreve en så radikal omlegging av våre matvaner at vi neppe
kan forestille oss det.

Det er sikkert tryggest å regne med at vi i overskuelig framtid vil
ha bruk for det jordarealet vi har. Den gamle sannhet om jorden og
brødet har ennå full gyldighet.

SKOGAVGIFT AVLØSER KULTUR- OG INVESTERINGSAVGIFTEN

Av statskonsulent Rolf Spilhaug.

Skogeernes investeringskonto gikk siste år ned med ca. 4 millioner
kroner og var pr. 1/1 1965 på 142 millioner.

År om annet blir det innbetalt ca. 55 millioner i investeringsavgift,
og utbetalt et noenlunde tilsvarende beløp.

Ifølge lov av 19. desember 1952, er denne avgift bundet til bestemte
investeringer i skogen, og Landbruksdepartementet er bemyndiget til
å utferdige de nærmere bestemmelser angående innbetaling og bruk
av midlene.

Hver skogeier har hittil hatt sin investeringskonto hos herredsskog-
rådet, og avgiften, som blir trukket ved salg av skogsprodukter, blir
innsatt på denne konto. I de senere år har avgiften vært 10 % av
bruttobeløpet. Utbetalingen til skogeierne fra denne konto blir fore-
tatt etter hvert som investeringene i skogen blir utført og godkjent
av skogoppsynet.

De innstående beløp er ikke rentebærende til fordel for den en-
kelte skogeier, noe som taler for at det er bedre med lønnsomme
investeringer i skogen enn å la avgiften hope seg opp på konto.

Loven om innbetaling og bruk av investeringsavgifter er nå tatt
inn i den nye loven av 21. mai 1965 om skogproduksjon og skogvern.
Samtidig er kulturavgiften og investeringsavgiften slått sammen til en

avgift som har fått navnet skogavgift. Herredsskogrådet kommer heretter til å føre en felleskonto for de to tidligere avgifter, så det hele er blitt noe forenklet.

Det er overlatt til Landbruksdepartementet å gi nærmere regler for beregning og oppkreving av skogavgiften. Finner skogoppsynet at det for tiden ikke er behov for slike arbeider i skogen som avgiften nyttes til, kan innestående avgift tilbakebetales skogeieren etter nærmere bestemmelser som departementet fastsetter.

Skogavgiften er gjort gjeldende fra 1. september 1965, altså fra og med driftsåret 1965/66.

Skogavgiften skal brukes til fremme av skogkultur, skogproduksjon og skogsdrift til fordel for den skog som virket er levert fra, eller til fordel for annen skog som skogeieren har i samme kommune.

Krav på innestående avgift er en rett som følger vedkommende skog og kan ikke skilles fra den ved overdragelse, pantsetting eller på annen måte.

Skogeier har ikke krav på renter av skogavgiften. Departementet gir nærmere bestemmelser om anvendelsen og forvaltningen av rentemidlene.

Loven gir også adgang for skogeier, etter søknad, til innbetaling av ekstraordinær skogavgift, dog ikke over halvparten av den ordinære.

De skattemessige fordeler som tidligere var knyttet til investeringsavgiften, gjelder også for skogavgiften, og da også den ekstraordinære.

Som det vil fremgå av dette er det like viktig som før å foreta gode, lønnsomme investeringer i sin skog. Det er nettopp den nye lovs hensikt å øke produksjonen og dermed avkastingen av skogen.

Det arbeides nå med de nye regler angående oppkreving og bruk av skogavgiften, og disse blir med det første å få hos herredsskogmestrene, fylkesskogkontorene og Skogdirektoratet.
